



CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂREA nr. 1812

din 17 septembrie 2026

Prin plângerea prealabilă înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 10627/2026 la data de 08.07.2026, petenta Uniunea Salvați România a solicitat revocarea Hotărârii nr. 1348/09.06.2026 emise de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 Secția pentru judecători a constatat existența unui atac fără precedent la adresa independenței justiției, a apărat independența judecătorilor, a informat instituții și asociații europene cu privire la aspectele cuprinse în considerentele hotărârii, și anume Comisia Europeană, Parlamentul European, Rețeaua Curților Supreme, a Inspekțiilor Judiciare, a Consiliilor Judiciare, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni, Asociațiile internaționale ale Judecătorilor (MEDEL, EAJ), OCDE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene și Curtea Europeană a Drepturilor Omului. De asemenea, s-a dispus transmiterea hotărârii către Președintele României, Guvernul României, Parlamentul României, Ministerul Afacerilor Externe și instanțele judecătorești.

Art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că prealabil sesizării instanței de contencios, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ poate solicita autorității emitente revocarea în tot sau în parte a actului administrativ contestat.

În ceea ce privește actul administrativ, potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din legea menționată, acesta este definit ca fiind „*actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o*



Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01



Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro



Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

autoritate publică în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.”

Din dispozițiile legale anterior menționate, Secția constată că nu orice act unilateral emis de o autoritate publică constituie act administrativ, ci numai acela care a fost emis în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii și care a avut ca efect nașterea, modificarea sau stingerea unui raport juridic.

Analizând caracteristicile Hotărârii nr. 1348/09.06.2026 a Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii prin prisma cerințelor reglementate de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 referitoare la scopul și efectele emiterii unui act administrativ, Secția constată că aceasta nu intră în categoria menționată.

Astfel, Secția reține că hotărârea criticată nu reprezintă un act administrativ, întrucât nu a fost emisă în vederea organizării executării legii și nu a avut ca efect nașterea, modificarea sau stingerea unui raport juridic ci, dimpotrivă, aceasta cuprinde doar constatări faptice, fără a da naștere, a modifica sau stinge vreun raport juridic.

În egală măsură, Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 a fost emisă în cadrul procedurii legale prevăzute de art. 23 alin. (1) raportat la art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 și prezintă o succesiune cronologică de fapte publice (afirmații/acțiuni) concrete și verificabile în mod obiectiv, pentru a stabili dacă acestea privesc individual sau în ansamblu, afectează sau nu independența judecătorilor și a puterii judecătorești, constatându-se existența unui atac fără precedent la adresa independenței acesteia și fiind apărută independența judecătorilor.

Așadar, procedura în cadrul căreia a fost emisă hotărârea atacată are doar un caracter protector și declarativ, nu jurisdicțional, disciplinar, sancționator ori normativ, iar Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 emisă în această procedură nu stabilește răspunderea civilă, penală sau disciplinară, nu aplică sancțiuni, nu emite dispoziții obligatorii pentru terți și nici nu impune vreunei persoane sau organizații o anumită conduită.

Prin hotărârea atacată a fost prezentată realitatea factuală relevantă din perspectiva afectării independenței judecătorilor, fiind identificate și evaluate declarațiile și actele publice, intensitatea, repetarea, amploarea și efectul lor cumulativ, stabilindu-se, la nivel instituțional, că independența judecătorilor (și implicit a puterii judecătorești) a fost afectată. Identificarea sursei sau a autorilor unei declarații publice sau a unui act public a reprezentat, așadar, o necesitate probatorie și analitică, nu o măsură coercitivă.

Întrucât Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței judecătorilor, Secția reține că, deși nu poate sancționa și reglementa comportamentul persoanelor în cauză,



totuși are obligația constituțională de a reflecta realitatea care afectează independența judecătorilor și a puterii judecătorești și de a atrage atenția asupra gravității situației.

Prin urmare, Secția constată că simpla împrejurare că hotărârea contestată a fost emisă de o autoritate publică în regim de putere publică nu este suficientă în sine pentru a conduce la calificarea acesteia drept act administrativ în sensul legii contenciosului administrativ. O asemenea calificare presupune ca actul să producă efecte juridice proprii, directe, concrete și imediate, respectiv să dea naștere, să modifice sau să stingă raporturi juridice, ceea ce nu este cazul în speță.

În egală măsură, potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că persoana vătămată este *„orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămăte și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate”*.

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, legitimare procesuală activă are orice persoană fizică sau juridică, dacă îndeplinește condiția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ tipic sau asimilat. Prin urmare, orice subiect de drept poate introduce o acțiune în contencios administrativ, în măsura în care dovedește că a fost vătămat într-un drept/interes legitim.

În acest context, Secția reține că în ceea ce privește condițiile speciale de exercitare a acțiunii în contencios administrativ, justificarea unui interes este imperios legată de afirmarea unui drept subiectiv, iar revocarea unui act administrativ poate fi dispusă numai dacă acesta a produs petentului o vătămare într-un drept ori interes legitim privat, constând în posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil prefigurat.

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a reținut că, în principiu, interesul de a contesta o hotărâre emisă cu privire la apărarea reputației profesionale sau a independenței judecătorilor aparține exclusiv persoanei vizate, în calitate de subiect al raportului juridic specific ce se creează prin declanșarea procedurii respective, nicidecum persoanelor ale căror afirmații sau fapte au condus la aprecierile Consiliului Superior al Magistraturii.



Astfel, prin decizia nr. _____ pronunțată în dosarul nr. _____ având ca obiect contestația formulată de un ziarist împotriva unei hotărâri prin care a fost analizată afectarea reputației profesionale și a independenței unui magistrat procuror, printr-un articol scris de contestator, instanța supremă a decis că astfel de hotărâri produc efecte numai în raport cu magistrații a căror reputație profesională este verificată, legea neprevăzând participarea în procedură a altor persoane. Ca urmare, hotărârea nu le este opozabilă terților, constituind pentru aceștia un simplu fapt juridic, astfel că demersul judiciar al ziaristului a fost respins ca lipsit de interes.

O soluție similară a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 11.10.2019 și în dosarul nr. _____ instanța supremă admitând excepția lipsei de interes invocată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii și respingând ca lipsită de interes contestația formulată de contestatorul din acel dosar împotriva Hotărârii nr. 1040 din 13.11.2018 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost admisă cererea de apărare a independenței profesionale formulată de un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În cauză de față, Secția constată că deși petenta afirmă o pretinsă vătămare a drepturilor sale la reputație, la imagine, la demnitate și la liberă exprimare, acestea sunt doar formal invocate, argumentele expuse fiind aprecieri personale de ordin subiectiv, având în vedere faptul că subiectul raportului juridic specific ce se creează prin declanșarea procedurii în discuție îl constituie judecătoria și nu formațiunea politică Uniunea Salvați România, aceasta fiind terț față de actul a cărui revocare o solicită. Totodată, Secția subliniază că prin hotărârea atacată nu a fost făcută nicio apreciere denigratoare cu privire la petentă sau membrii săi, fiind menționate doar acțiunile și declarațiile publice ale acesteia și ale reprezentanților săi (declarații reale, necontestate) și efectul pe care acestea (împreună cu alte acte/declarații publice emise de persoane din spațiul public) l-au avut asupra independenței judecătorilor și asupra puterii judecătorești.

Așadar, Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 a Secției pentru judecătoria din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii produce efecte numai în raport cu judecătoria a căror independență este apărută, nefiind reglementată participarea în această procedură a altor terțe persoane. Prin urmare, Secția reține că actul a cărui revocare o solicită petenta nu produce efecte juridice în raport de aceasta, reprezentând un simplu fapt juridic, astfel că nu ar obține niciun folos practic prin revocarea acestei hotărâri.

De asemenea, Secția pentru judecătoria reține că toate motivele de nelegalitate invocate de petentă sunt neîntemeiate, după cum urmează:



Cu privire la pretinsa necompetență funcțională a Secției pentru judecători în emiterea hotărârii, Secția reține că în calitatea sa fundamentală de garant al independenței justiției, conferită de art. 133 alin. (1) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, *„Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă de a se sesiza, din oficiu, pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor. (...)”*

Având în vedere atribuția Secției pentru judecători de a apăra independența judecătorilor (ce compun puterea judecătorească), în mod corect și legal Secția pentru judecători a emis Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 în cadrul procedurii legale prevăzute de art. 23 alin. (1) raportat la art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022, această procedură având un caracter protector și declarativ, nu jurisdicțional, disciplinar, sancționator ori normativ.

Secția subliniază că apărarea independenței judecătorilor și a puterii judecătorești nu implică în mod necesar nominalizarea anumitor judecători, atât timp cât, raportat la rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, transpus în cuprinsul dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022, Secția are obligația de a apăra independența judecătorilor și a puterii judecătorești.

Prin raportare la principiul separării carierelor reglementat în cuprinsul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2022, Secția a analizat contextul factual doar din perspectiva afectării independenței judecătorilor, astfel că era pe deplin competentă să emită hotărârea atacată, Plenul având competența de a emite hotărâri în această materie doar în situația în care sunt vizați în egală măsură judecătorii și procurorii, ceea ce nu este cazul în speță.

De asemenea, Secția subliniază că această procedură nu este nici nouă, nici excepțională. Ambele secții ale Consiliului au utilizat același mecanism legal în numeroase ocazii anterioare (465 de cauze similare în perioada 2011-2025), inclusiv atunci când declarațiile ori conduitele relevante proveneau de la titulari ai unor funcții politice, jurnaliști sau organizații mass-media. Ceea ce diferă în speță nu este procedura utilizată și nici identificarea factuală a surselor declarațiilor, entităților și actelor documentate, ci amploarea,

durata și caracterul cumulativ fără precedent ale presiunii examinate, concentrată într-o perioadă de aproximativ un an.

Totodată, în cauza de față, Secția reține că nu sunt îndeplinite cerințele excesului de putere în condițiile în care hotărârea atacată a fost emisă de organul competent, cu respectarea dispozițiilor legale incidente, este motivată corespunzător, iar argumentele prezentate în cuprinsul actului sunt coerente, clare și lipsite de ambiguități și de contradicții, fiind în măsură să permită urmărirea raționamentului care a condus la adoptarea acestuia.

Astfel, în mod corect și în acord cu dispozițiile legale, prin Hotărârea nr. 1348/09.06.2026 Secția pentru judecători a reținut că începând cu luna iulie 2025 și până la momentul emiterii hotărârii s-a înregistrat o ofensivă fără precedent în istoria recentă a manifestărilor politice împotriva puterii judecătorești. În aceste condiții, sistemul judecătoresc a resimțit un atac fără precedent, exprimat prin multiple mijloace, de la acțiuni directe, politice, la injurii, formule de atac în media, în social-media, cu instigări directe, individual, împotriva judecătorilor, dar și împotriva formelor instituționale ale profesiei, instanțe, Inspecția Judiciară sau Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin urmare, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a efectuat o radiografie a afirmațiilor și acțiunilor derulate în această perioadă de timp, fiind prezentată o succesiune cronologică de fapte publice (afirmații/acțiuni) concrete și verificabile în mod obiectiv, pentru a stabili dacă acestea privesc individual sau în ansamblu, afectează sau nu independența judecătorilor și a puterii judecătorești. Fiecare afirmație/acțiune relevantă din cuprinsul hotărârii este însoțită de un link direct către declarația publică, documentul oficial, hotărârea judecătorească, comunicarea instituțională, materialul de presă ori sursa statistică originală pe care se întemeiază, pentru a putea fi verificate direct faptele care stau la baza acesteia, succesiunea lor și caracterul lor cumulativ.

Din punct de vedere metodologic, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere: (i) existența și autenticitatea afirmației/acțiunii; (ii) autorul și poziția sa instituțională; (iii) contextul și interesul public al dezbaterii; (iv) natura afirmației (fapt imputat sau judecată de valoare) și existența unei baze factuale suficiente; (v) intensitatea, caracterul repetat și aria de difuzare; (vi) legătura concretă cu exercitarea funcției judiciare; (vii) efectul obiectiv asupra independenței ori reputației; (viii) echilibrul impus de art. 10 CEDO și proporționalitatea răspunsului instituțional.

Raportat la contextul factic expus în cuprinsul hotărârii atacate, Secția pentru judecători a concluzionat că nu este vorba de măsuri izolate sau de o dezbatere publică legitimă privind funcționarea justiției. Analizate împreună, campania sistematică de



delegitimare a judecătorilor, contestarea legitimității Consiliului Superior al Magistraturii și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, campania de denigrare individuală și presiunile publice exercitate asupra reprezentanților puterii judecătorești, promovarea tezei unei pretinse corupții sistemice în absența oricăror constatări ale organismelor europene competente, tentativele de modificare a regulilor de organizare a profesiei, diminuarea simultană a garanțiilor financiare ale magistraturii, toate acestea constituie elemente ale unei presiuni instituționale sistemice exercitate asupra justiției într-un timp de aproximativ 1 an.

Caracterul excepțional al agresiunii fără precedent împotriva magistraturii nu a rezultat din existența fiecărei măsuri privite separat, ci din efectul lor cumulat. Aceste acțiuni convergente, desfășurate într-un interval de timp (aproximativ 1 an) și având ca unic obiect puterea judecătorească, au creat în mod obiectiv aparența unei încercări de diminuare a independenței acesteia și de remodelare a arhitecturii sale instituționale sub influența factorului politic.

Secția pentru judecători a mai apreciat că efectul agregat al acestor acțiuni reprezintă una dintre cele mai grave amenințări la adresa independenței justiției din perioada postaderare a României la Uniunea Europeană și constituie un risc real de subordonare progresivă a puterii judecătorești față de factorul politic, incompatibil cu valorile consacrate de Constituția României, de art. 2 și art. 19 din Tratatul privind Uniunea Europeană, de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de standardele europene privind statul de drept.

Prin urmare, Secția reține că hotărârea atacată nu a fost emisă cu exces de putere, iar scopul intervenției a fost acela de a atrage atenția cu privire la atacul fără precedent la adresa independenței puterii judecătorești și de a apăra independența judecătorilor, mai ales că aceștia au obligația de rezervă.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la liberă exprimare, potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) și (6) din Constituția României, republicată: „(1) *Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (...)*”

(6) *„Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.*

Secția reține că libertatea de exprimare este consacrată și prin art. 10 paragraful (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care stipulează că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare și că acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a

primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Cu toate acestea, Secția subliniază că dreptul la libertatea de exprimare nu este unul absolut acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul în mod legitim le poate apăra, cum ar fi autoritatea și independența puterii judecătorești.

Ca atare, dreptul la liberă exprimare nu poate fi exercitat cu încălcarea principiului independenței judecătorului și supunerii lui numai legii, astfel cum este statuat prin dispozițiile art. 124 din Constituție și art. 2 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2022, cu modificările și completările ulterioare.

Secția reține că, referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat cu valoare de principiu că *„presa joacă un rol important într-un Stat de drept. Dacă ea nu trebuie să treacă anumite limite fixate în special pentru protecția reputației altuia, ei îi revine, conform îndatoririlor și responsabilităților sale, comunicarea informațiilor și ideilor cu privire la problemele politice precum și altor teme de interes general (vezi, mutatis mutandis, hotărârea Castells împotriva Spaniei din 23 aprilie 1992, seria A nr. 236, p.23, paragraful 43). Printre ele figurează fără nici o îndoială întrebările cu privire la funcționarea sistemului de justiție, o instituție care este esențială într-o societate democratică. Presa este unul din mijloacele prin care politicienii și opinia publică pot verifica dacă judecătorii își exercită responsabilitățile lor înalte în conformitate cu scopul de bază al misiunii care le-a fost încredințată. Cu toate acestea trebuie să se țină cont de rolul special al puterii judiciare în societate. Drept garant al justiției, valoare fundamentală într-un Stat de drept, acțiunea sa are nevoie de încrederea cetățenilor pentru a prospera. De asemenea, poate să se adeverească necesară protejarea acesteia împotriva atacurilor distrugătoare care sunt lipsite de temei serios, mai ales dacă se ține cont de faptul că magistraților vizați le este interzis să reacționeze”,* astfel cum rezultă din cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei”. Totodată, în cauza *Morice c. Franței*, s-a arătat că „în ceea ce privește obiectul unor remarci ofensatoare, Curtea amintește că întotdeauna ia în considerare rolul special al sistemului judiciar în societate; în calitate de garanți ai justiției, acțiunile judecătorilor și procurorilor au nevoie de încrederea cetățenilor. Din această perspectivă, ar putea fi necesară protejarea lor de atacuri distructive lipsite de fundament serios, mai ales ca obligația de rezervă interzice judecătorilor vizați să reacționeze. (Rizos și Daskas c. Greciei, nr. 65545/01, par. 43, hotărârea din 27 mai 2004)”.

Astfel, deși printre temele de interes general se include și funcționarea sistemului de justiție (aceasta fiind o instituție care este esențială într-o societate democratică), iar opinia publică poate fi încunoștințată despre modalitatea în care judecătorii își exercită responsabilitățile în conformitate cu scopul de bază al misiunii care le-a fost încredințată, cu toate acestea actorii politici, presa și alte persoane publice au obligația de a da publicității numai informațiile a căror veridicitate este sigură, după ce în prealabil au fost verificate, iar declarațiile și articolele de presă trebuie să fie exacte și obiective.

Ca valoare fundamentală a statului de drept, puterea judecătorească are nevoie de încrederea cetățenilor și tocmai de aceea poate să apară necesară protejarea ei împotriva unor atacuri lipsite de fundament, mai ales că judecătorii sunt ținuti de obligația de rezervă care îi împiedică să reacționeze într-o asemenea situație.

Nu în ultimul rând, Secția precizează că în jurisprudența sa CEDO a recunoscut că „o distorsionare a realității, operată cu rea-credință, poate uneori să depășească limitele criticii acceptabile: o afirmație veridică poate fi dublată de remarci suplimentare, de judecăți de valoare, de supoziții, ori de insinuări susceptibile să creeze o imagine eronată în ochii publicului (Vides Aizsardzbas Klubs c. Letoniei)”.

Aplicând aceste principii situației de fapt supuse analizei, Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut în mod corect că petenta Uniunea Salvați România a participat activ la campania de denigrare a judecătorilor, în condițiile în care prin luările de poziție ale reprezentanților și membrilor săi de partid, împotriva sistemului de justiție și a reprezentanților săi, s-a contribuit în mod direct la subminarea și la defăimarea autorității și independenței puterii judecătorești.

În acest cadru, Secția a mai reținut că după apariția filmului Recorder, mai multe organizații non-guvernamentale au organizat proteste de stradă împotriva justiției, încercând să capateze cetățeni indignați împotriva unei justiții „corupte sistemic”, protestele fiind organizate cu sprijinul și implicarea directă a unor oameni politici, membri de partid din coaliția de guvernare, printre care și membrii ori reprezentanții petentei Uniunea Salvați România.

Astfel, deși au fost prezentate ca emanație a societății civile, având în spate zeci de mii de semnături online, totuși este de necontestat că aceste proteste au fost inițiate și organizate cu sprijin profund politic, direct sau indirect, public sau mai puțin public, atât organizatoric, cât și prin ajutor pentru finanțare prin apel la donații, depășind limitele dreptului la liberă exprimare.

De altfel, din lectura hotărârii contestate rezultă că Secția pentru judecători nu a



urmărit evaluarea legalității activității membrilor petentei Uniunea Salvați România și nici nu a calificat-o pe aceasta ca fiind ilicită ori contrară ordinii constituționale. Dimpotrivă, hotărârea analizează exclusiv impactul pe care anumite acțiuni și declarații publice le-au avut, în opinia autorității emitente, asupra independenței judecătorilor și asupra încrederii publicului în sistemul judiciar.

Pe de altă parte, analiza Secției a fost întemeiată pe caracterul repetitiv, convergent și cumulat al unui număr semnificativ de acțiuni și declarații publice desfășurate într-o perioadă de aproximativ un an, evaluate prin raportare la contextul în care au fost formulate, la autorii acestora, la intensitatea și aria lor de difuzare, precum și la efectul global produs asupra independenței puterii judecătorești și asupra încrederii publicului în sistemul de justiție.

Prin urmare, Secția reține că emiterea Hotărârii nr. 1348/09.06.2026 a Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a reprezentat o măsură legală, a urmărit un scop legitim și a fost necesară într-o societate democratică, fiind proporțională cu scopul urmărit, iar temeiurile și argumentele prezentate pentru justificarea acesteia sunt relevante și suficiente în sensul urmărit de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, Secția observă că hotărârea atacată nu era de natură a afecta și nu a afectat dreptul la reputație și dreptul la imagine ale petentei întrucât în cuprinsul acesteia nu au fost făcute referiri defăimătoare vizând formațiunea politică Uniunea Salvați România, ci doar au fost prezentate intervențiile și implicarea acesteia în campania de denigrare a judecătorilor și a puterii judecătorești, declarațiile și luările de poziție ale membrilor săi de partid fiind fapte necontestate de aceasta, iar Secția pentru judecători nu a făcut altceva decât să le prezinte și să stabilească efectul cumulat al acestora și al altor acțiuni/declarații publice, și anume afectarea independenței judecătorilor.

Mai mult, Secția observă că petenta nu a invocat și nici nu a dovedit în ce constă pretinsa afectare a drepturilor menționate, susținerile sale fiind simple supoziții, fără niciun suport factual.

Față de cele arătate, în raport de dispozițiile art. 23 alin. (1) și art. 27 alin. (3) din Legea nr. 305/2022, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți (1 vot pentru „admitere”, 8 voturi pentru „respingere”),





CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

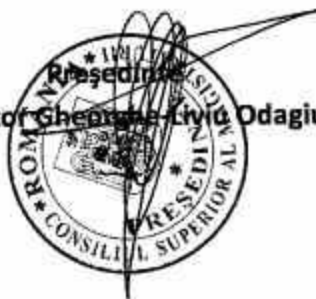
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art. 1 – Respingerea plângerii prealabile formulate de petenta **UNIUNEA SALVAȚII ROMÂNIA** împotriva Hotărârii nr. 1348/09.06.2026 emise de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 2 – Prezenta hotărâre se publică pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii și se comunică petentei.

Dată în București, la data de 17 septembrie 2026

Judecător ~~Gheorghe Liviu Odagiu~~



Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01



Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro



Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011